

LA REPÚBLICA - Plató

ESTRUCTURA DE L'OBRA

Sovint s'han distingit CINC SECCIONS en la composició de La República: Són 10 llibres.

- 1: Integrada només pel llibre I, que constitueix per ell mateix un diàleg socràtic, el tema del qual és la JUSTÍCIA
- 2: Composta pels llibres II, III i IV, on es traça el projecte polític pròpiament dit de Plató;
- 3: Inclou els llibres V, VI i VII, i que és la secció més estrictament filosòfica de l'obra;
- 4: Composta pels llibres VIII i IX, on s'exposen els diversos tipus de constitucions polítiques possibles, amb el seu probable origen i desenllaç, i els tipus corresponents d'homes que suposen;
- 5: Finalment, el llibre X, una mena d'apèndix sobre la poesia i un mite escatològic (sobre el més enllà), que corrobora el que s'ha dit sobre les recompenses que rep l'individu just.

Per bé que l'obra té unitat, s'adverteixen canvis d'argumentació, interrupcions o retorns a punts ja tractats, com si Plató tingués necessitat de tractar novament algun altre assumpte o de recomençar l'obra sense suprimir allò que ha dit anteriorment, o d'interrompre el tractament d'un punt per aclarir un altre, etc...

-Així, entre els llibres I i II, és clar que hi ha una mena de trencament.

PERSONATGES

Plató no introdueix directament en escena els personatges que mantenen la conversa, sinó que presenta, primerament, un narrador. Això Plató també ho fa en d'altres diàlegs.... La novetat de La República és que, a diferència, dels altres, el relator és el propi Sòcrates, protagonista de l'obra.

-Plató narra la trobada entre Sòcrates, que narra aquest mateix, i Polemarc. L'escena se situa a la casa de l'ancià Cèfal, pare de Polemarc, que era un metec, o sigui, un estranger amb residència permanent a Atenes. Habita a EL Preu, port d'Atenes, on es troben la major part dels metecs dedicats al comerç o a la indústria...

-Comencen parlant sobre la vellesa, per passar després directament a tractar el concepte de JUSTÍCIA. Cèfal es retira d'escena i és substituït com a interlocutor, per Polemarc. Polemarc dona sempre la raó a Sòcrates. Aquesta actitud tan conformista desfermen la ira de Trasímac, qui irromp en escena. Trasímac assumeix el punt de vista d'un sofista oligàrquic que justifica la llei del més fort. A continuació es veu com Sòcrates amanseix Trasímac i acaba essent "derrotat" per les argumentacions de Sòcrates, i resignat. En acabar el llibre I desapareix com a interlocutor.

-A partir del llibre II Glaucó i Adimant es converteixen en els únics interlocutors de Sòcrates.

RESUM DEL DIÀLEG

LLIBRE I:

-328 c- Discussió preliminar sobre la **vellesa**: no és pas la vellesa la causa dels mals quan som vells, sinó el caràcter; la riquesa pot ajudar l'home sensat a ser just.

-331c- Cèfal: **la justícia** és la devolució del que es deu. –Sòcrates: però es pot tornar el que es deu amb justícia o no.

-332d- Polemarc: és el benefici a amics i perjudici a enemics.- Sòcrates: la justícia és l'excel·lència de l'home; aleshores, si perjudiquem un home se'l torna més injust, i així es faria "justícia" tot produint injustícia.

-338c- Trasímac: Justícia és el que convé al més fort. –Sòcrates: Equiparació entre la medicina i l'art de governar: el metge disposa el que convé al malalt i no pas a ell mateix; el governant ha de disposar el que convé als governats, i no pas a ell mateix.

-348c- Trasímac: Injustícia: desapropiar les oportunitats per beneficiar-se a un mateix. – Sòcrates: la saviesa no consisteix en treure benefici, i el just és l'home que s'assembla al savi i bo.

-352d-: La justícia és l'excel·lència de l'ànima: Cada cosa té una funció (ERGON). Les funcions de l'ànima són atendre, deliberar, i la seva excel·lència (el camí propi) és la justícia, de manera que l'ànima justa complirà la seva funció i viurà bé;; per contra aquest camí no el recorrerà l'ànima injusta.

LLIBRE II

-357a- Glaucó: la justícia no és vista (entre la majoria de gent) com un bé en si mateix. Normalment associem la justícia a que ens porti conseqüències desitjables o beneficioses.

-358e-Glaucó: La justícia no és cultivada voluntàriament: els homes pateixen més en ser víctimes d'injustícies. Només es conrea la justícia el que és impotent per cometre injustícia. Mite de Gíges.

-362d-Adimant: És preferible la injustícia (profit) a la justícia: Quan els injustos són rics poden reparar qualsevol delictes i lliurar-se dels mals del més enllà, tot persuadint els déus.

-368a- Sòcrates: **naixement de l'Estat sa**. –Es buscarà la justícia en l'ESTAT, primerament, i després en l'INDIVIDU. L'Estat neix quan l'individu no s'autoabasteix atès que necessita dels altres, per la qual cosa s'associa amb els altres. Aquestes necessitats són l'alimentació, l'habitatge, el vestit. Els experts en cada activitat produiran per tots els altres, rebent així a canvi els productes que necessiten. Es durà una vida austera.

-372d- **Trànsit vers l'estat malalt ("enfebrat")** –Glaucó: un Estat així tan austere no ens diferencia dels porcs. – Sòcrates: aleshores caldrà afegir cuiners, metges, músics, modistes, etc... Serà un Estat malalt o luxós; caldrà expandir-se a costa del veí, que és l'origen de la guerra i de l'exèrcit. L'exèrcit haurà de ser professional.

-374e- **Qualitats que han de tenir els militars**: -Seran seleccionats com militars o guardians els que posseeixin agudesesa, rapidesa, força i valentia; han de ser mansos amb els seus compatriotes i ferotges amb els enemics.

-376c- **L'educació dels guardians**. La música: els textos: Cal rebutjar la majoria dels mites d'Homer i Hesíode, doncs presenten els déus com criminals o combatent entre ells.

LLIBRE III

-386a. Pautes per parlar dels homes en els textos – Els poetes no han de presentar els herois tot lamentant-se per la mort; tampoc com portant una vida regalada i de luxes.

-392c – 403 b: Referències a la poesia, melodies i ritmes.

-403c – 411a: La gimnàstica i la medicina. Poder educatiu de la gimnàstica i la música...

-412b- Proves dels candidats a governants – Els que governin seran els que tinguin la convicció (dógma) de que el han de fer és sempre el que més convingui a l'Estat.

-414: **Mite dels metalls:** Plató utilitza la metàfora dels metalls i escriu que les ànimes de les persones contenen or, argent, i ferro o bronze. A cada classe li pertany un metall, del més valuós al menys: l'or és propi dels governants, la plata és pròpia dels guardians, i el metall menys valuós pertany a la classe més baixa, el ferro o bronze dels artesans o productors. La idea principal que Plató vol transmetre és que tothom en néixer té una mescla dels tres metalls, i que els fills dels governants, que són d'or, tenen també argent o bronze en la seva ànima. En conclusió, Plató vol fer creure als ciutadans que el fet de pertànyer a una classe o a una altra, independentment de a quina pertanyin els seus pares, depèn de la condició amb la qual han nascut, que el déu els hi ha assignat. I és clar, com que és un déu, considera que els ciutadans acceptaran la seva condició d'artesans, guardians o governants sense protestar, i així es complirà l'ansiada justícia a la polis on cadascú complirà la seva funció.

-416a- Comunitat dels guardians – Han de ser com gossos de ramat, no pas com llops que devoren les ovelles; els guardians no han de tenir béns privats, llevat dels de primera necessitat, i faran els seus àpats en comú.

LLIBRE IV

-419 a – La felicitat de la classe governant i la societat. → Adimant: els governants, en tenir tot per ser feliços, no podran gaudir com els governants dels altres Estats. → Sòcrates: no hem de mirar la felicitat dels guardians, sinó la felicitat de tota la societat.

-421d- La pobresa i la riquesa dels ciutadans: No ha d'haver gent rica ni pobre, atès que, si és rica, no s'ocuparà del seu treball, i si és pobre, no podrà realitzar-lo bé... En aquest Estat no interessa la riquesa...

-427d- **Les parts de l'excel·lència en l'Estat:** Per saber si la justícia es troba en l'Estat, caldrà examinar si són presents les altres TRES PARTS de l'excel·lència: la saviesa (sophía), la moderació (sophrosyne) i la valentia (andreia). L'Estat no és savi només pel coneixement d'alguna part, sinó per la seva totalitat.

-432 b – **La justícia en l'estat ben fundat** → A banda de les excel·lències abans esmentades cal només que cadascú faci el que li correspongui en l'Estat.

-436a - **Les parts de l'ànima:** ¿Hi són presents en l'individu les mateixes classes que en l'estat?

-437b – Les parts de l'ànima (continuació)

-441c – **Funcions de les parts de l'ànima:** Així com l'Estat és just quan les tres classes fan cadascuna el que li pertoca, també succeeix amb l'individu: al raciocini li correspon manar i a la fogositat ser la seva servidora i aliada. L'individu és valent quan la fogositat s'atén a allò que prescriu la raó; és savi per la part racional i és moderada per l'amistat i concòrdia d'aquestes tres parts entre si.

LLIBRE V

-451d –Naturalesa i tasques de la dona. Les dones han de realitzar les mateixes tasques que els homes i rebre la mateixa educació. Les dots naturals són similars, llevat que la dona és més feble.

-457e – Comunitat de dones i de nens. Cap dona cohabitarà en privat amb un home; les dones seran comunes a tots els homes. Per participar de les mateixes tasques, arribaran a la unió sexual; se celebraran matrimonis sagrats entre els millors guardians i les millors guardianes (eugenèsia). Els fills seran comuns i no sabran quins són els seus pares; la seva educació serà confiada a magistrats, separant-ne als millors.

-462a – **Caràcter comunitari de la societat:** El major mal per a l'estat és el que divideix i el major bé el que l'uneix. Per tant, ha d'haver una comunitat de plaer i dolor: tots els ciutadans han de poder alegrar-se i entristir-se per les mateixes coses.

-469b. L'esclavitud i les lluites entre grecs: Els grecs no faran esclaus a altres grecs, sinó només als bàrbars (...)

-471c – Glaucó: ¿És possible que es pugui donar aquesta organització política? Hem estat discutint què és la justícia i l'home just per tal de proposar-los com a models per als nostres actes, no pas per demostrar si la seva existència és o no possible. Sabem que la pràctica sempre és queda més curta que la veritat de les paraules... De tota manera, la condició és que els filòsofs regnin en els Estats o els governants filosofin.

-474b. **El filòsof:** L'amant de la saviesa (philosophos) és aquell que estima l'estudi, TOT, sense afartar-se mai. Però cal parar atenció en distingir el "vertader filòsof" del que només s'hi assembla.

-475e – **Els filòsofs i les Idees:** Lo Bell, lo Just, lo Bo i totes les Idees són una cada una, però, en aparèixer en comunió amb accions, cossos i unes amb les altres, cada una sembla múltiple. Els vertaders filòsofs, a diferència dels que només ho semblen, no confonen la Idea amb les coses que d'ella participen.

-476d – **L'objecte del coneixement i l'objecte de l'opinió:** → Qui coneix, coneix quelcom que ÉS; no pot conèixer allò que NO ÉS (Parmènides). A allò que ÉS li correspon el coneixement científic (EPISTEME). A allò que NO ÉS li correspon la ignorància. També qui opina ha d'opinar sobre quelcom i no sobre el que NO ÉS, però l'OPINIÓ (doxa) és quelcom més fosc que el coneixement i més clar que la ignorància, i per això, correspon a quelcom entremig entre el que ÉS i el que NO ÉS: la multiplicitat. Els que són atrets per ella són amants de l'opinió (philodoxoi), no són pas filòsofs.

LLIBRE VI

-486a – **L'ànima filosòfica.** → sospira sempre per la totalitat... Des de bona hora és justa i mansa, ben dotada de memòria i facilitat d'aprendre.

-487 d – **Dificultats de l'exercici de la vertadera filosofia.** → Quan les qualitats de l'ànima filosòfica (valentia, moderació, etc) es nodreixen malament, arrenquen l'ànima de la filosofia. Els qui corrompin els filòsofs no són pas els sofistes sinó els acusadors d'aquests, que són els més grans sofistes: la multitud en l'assemblea, teatre, etc... Són molt pocs els qui tracten dignament amb la filosofia, i, en no veure res de sa en la política, s'allunyen d'aquesta.

-497a – El jovent i la filosofia → Durant l'adolescència cal donar-los una educació apropiada a l'edat, i, només quan la força corporal declina, fer-los ocupar-se de la filosofia.

-499e – Possibilitat de persuadir la multitud: La multitud està mal disposada amb la filosofia perquè mai no ha vist un filòsof com el aquí es descriu, però se la pot persuadir de que el que ara s’ha dit és veritat.

-502 c – **L’objecte de l’estudi suprem**: Cal adreçar als guardians a la pràctica dels estudis superiors, per tal de veure si són capaços d’arribar fins l’objecte de l’estudi suprem, la Idea del Bé, que és quelcom superior a la JUSTÍCIA.

-506e- **Al·legoria del sol**.--> Així com el sol aporta a les coses visibles la propietat de ser vistes i també la seva vida, així la Idea del Bé confereix a les Idees el poder de ser conegudes; també l’existir i l’essència, per bé que ella mateixa no sigui ella mateixa essència sinó que està més enllà de l’essència.

-509 d –Al·legoria de la línia

LLIBRE VII

514a-517b – **Al·legoria de la caverna**. → La caverna és l’àmbit visible en què vivim i el foc en ella és el sol; a fora se situa l’àmbit intel·ligible, les Idees, i el sol és la Idea del Bé. L’art de tornar l’ànima des de les tenebres vers la llum és l’educació. Els governants, un cop educats d’aquesta manera, han de governar.

-522Cc – 531c → **Estudis del filòsof**: 1) l’aritmètica; 2) geometria plana; 3) estereometria –estudi del sòlid-, 4) astronomia, 5) harmonia : eleva l’ànima i l’obliga a discórrer sobre els Nombres en si...

-531d – **La Dialèctica, estudi suprem**. → Els estudis anteriors només són una preparació a la dialèctica, que només poden assolir aquells que són capaços de donar i rebre raó de l’essència. De la mateixa manera que el presoner arriba al terme d’allò que és visible quan pot veure el sol, el dialèctic arriba al terme d’allò que és intel·ligible quan contempla la Idea del Bé.

-533 e –Retorn a l’al·legoria de la línia: **ordenament epistemològic** → El coneixement relatiu a les quatre subseccions són: ciència (episteme), pensament discursiu, creença i conjectura; a aquestes dues últimes en conjunt: opinió; i a les dues primeres en conjunt, intel·ligència (noesis). La NOESIS es refereix a l’essència, i l’OPINIÓ al devenir.

-534 b- **Formació dels dialèctics**: → Estudiaran des de nens; als vint anys s’escollirà als més intel·ligents i durant deu anys més se’ls farà tenir una visió en conjunt (SYNOPSIS) d’allò que, de forma dispersa, varen estudiar quan eren nens. Als trenta anys es seleccionaran als més capaços de prescindir dels sentits i de marxar vers allò que ÉS EN SI, i se’ls farà descendir a la caverna per tal d’exercitar-se en tot tipus de feines. Als cinquanta se’ls forçarà a contemplar la Idea el Bé i, tot prenent-la com a model o paradigma, a alternar-se durant al resta de les seves vides en el govern de l’Estat.

LLIBRE VIII

-543c: **Les cinc classes de constitucions polítiques** → El règim correcte és l'aristocràcia (el suara descrit). Hi ha 4 règims (politeia) deficients: la timocràcia o timarquia, la oligarquia, la democràcia i la tirania.

-545 d – 550b. **La corrupció del millor Estat** (discurs de les Muses) Com neix la timocràcia. → Ni tan sols els millors guardians podran controlar completament la fecunditat i esterilitat; això provoca que es procreï en moments no propicis i neixin nens no afavorits per la naturalesa, que seran inferiors als seus pares, i quan els toqui governar descuraran la música i la gimnàstica. Així sorgeix la timocràcia. Arriben al govern homes més fogosos i més aptes per a la guerra que no pas per a la pau. Amb la fogositat impera el desig d'imposar-se, de ser venerat. (...) Etc.

-550c- 552b. La oligarquia → Règim dels rics. Sorgeix perquè els homes que estimen els honors acaben per tornar-se amics de la riquesa i dur als rics al govern. De fet, es creen dos Estats: un dels rics i un altre dels pobres.

-555b-561d. La democràcia → Sorgeix quan els pobres veuen que els governants oligàrquics no valen res i només governen per debilitat. En aquest règim abunda la llibertat de paraula i de fer cadascú allò que li dóna la gana.

-562a- 570d. La tirania → El desig insaciable de llibertat perd a la democràcia, de la mateixa manera que el desig insaciable de riquesa perd a l'oligarquia

LLIBRE IX

571a-576a. Continuació: L'home tirànic.

576b- 594d- Tres proves de la superioritat del just sobre l'injust → L'home tirànic és el més injust i, si arriba a governar sol durant molt de temps, és el més infeliç, perquè és el que menys fa allò que vol, doncs està forçat a la adulació i al servilisme. Etc...

LLIBRE X

-595a-608b: **Consideracions entorn la poesia** → La poesia col·labora amb la part inferior

-608c-612a: **La immortalitat de l'ànima.**

-612b-614a- **Les recompenses del just** → Per bé que la justícia val en si mateixa i no pas per les seves conseqüències, gaudeix de la millor reputació entre els déus i homes, car als déus no se'ls escapa qui és just i qui és injust. I si el just és estimat pels déus, li succeeix el millor, en vida o després de la mort. El mateix passa amb els homes: tard o d'hora reconeixen la justícia el just.

-614b- **Mite d'Er.** → Després de morir les ànimes són jutjades i, segons això, passen mil anys de càstig sota terra o mil anys de gaudis en el cel.

MITES DE PLATÓ

<http://www.slideshare.net/minervagigia/platn-pensamiento-y-mitos>

MITE DE GIGES

El mite es planteja a propòsit de la naturalesa de l'home qui, en cas de tenir l'oportunitat d'actuar amb impunitat, actuarà, segons l'experiència general, en benefici propi i en forma injusta.

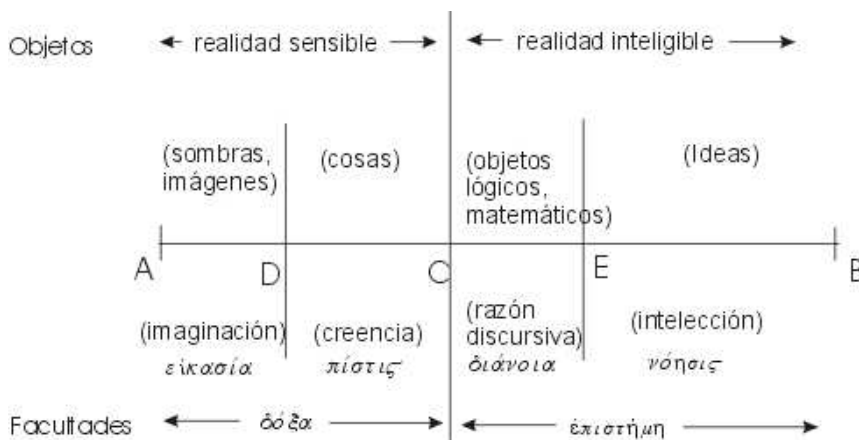
Diuen alguns historiadors clàssics que a Esparta es castigava als nens, no pas per robar, sinó per no haver sabut amagar el robatori. En definitiva, no es robava pas perquè s'actuava per honestedat, sinó per temor a que ho descobrissin. Aquesta mentalitat és la que és a la base del mite de Giges.

Giges era pastor al servei del rei de Lídia. Un dia després d'una violenta tempesta i que la Terra fos sacsejada per un terratrèmol, el terra s'esquerdà i es va obrir un abisme allí on Giges feia pasturar el ramat. Diuen que Giges, astorat, va descendir a l'abisme i allí va veure, entre d'altres meravelles, un cavall de coure, buit, amb multitud d'obertures petites, per una de les quals Giges va introduir el cap i va veure en el seu interior un cadàver de mida superior a l'humana, que no duia res més que un anell d'or en un dit. Giges va prendre l'anell i se n'anà.

Els pastors es reunien tots els mesos per tal d'enviar un informe al rei sobre l'estat dels ramats. Giges hi va anar també, duent amb ell l'anell, va asseure's entre els pastors. Per casualitat va girar l'anell cap a la palma de la mà i instantàniament es va fer invisible per als altres pastors, que van començar a parlar com si ell s'hagués retirat... Això el va sorprendre molt. Va tornar a girar l'anell amb suavitat i novament es féu visible.... El fet va despertar la seva curiositat, de manera que va repetir l'experiència per dominar la tècnica per tal de fer-se visible i invisible a voluntat... Segur ja de la virtut de l'anell, es féu nomenar membre de la comissió de pastors que havia de retre comptes al rei. Així que va arribar a palau, va seduir la reina, i amb complot amb ella, va atacar i matar el rei; de manera que es va apoderar del tro

Plató sap que, en possessió d'aquest anell, poques persones serien capaces de mantenir una conducta justa. El mite de Giges vol fer-nos veure que ningú no és just per pròpia voluntat sinó per obligació. I aquesta obligació sense concessions s'educa mitjançant una disciplina que es va imposant a través de l'educació, de la paideia, des dels primers anys de vida. És interessant notar que, en grec, educació i infantesa tenen la mateixa arrel. Paidós significa nen i paideia educació i formació.

MITE DE LA LÍNIA



ITINERARI DEL DIÀLEG “LA REPÚBLICA”

Context històric i interpretació que en fa Plató de la situació política d'Atenes: Ni el partit democràtic ni el partit aristocràtic han protegit els autèntics interessos del poble.

Propòsit de “La República”: Definir els “autèntics” interessos del poble i, a més, debatre sobre ells.

(Propòsit de l’“Acadèmia”: Escola on s’instruïssin els filòsofs governants.)

- **Examen de la Vida Bona.** Només es pot dur a terme una vida perfecta en condicions perfectes (en un estat Ideal). Per això, d'entrada cal parlar sobre l'Estat Ideal. El significat de “República” no és pas el d'un sistema específic de govern, sinó estat o societat. Avui el sistema que propugna Plató l'anomenariem MONARQUIA DE CAIRE IL·LUSTRAT.
 - o Dos eixos:
 - La Política
 - L'educació.

Primera estació (1): Què significa “fer allò que és just”?

- Definicions dels contertulians:
 - o Donar a cadascú allò que li correspon
 - o Donar a cadascú allò que per a ell és convenient.
 - o Fer el bé als nostres amics i el mal als nostres enemics.
- Resposta de Sòcrates: Mai no és just fer el mal o causar danys a ningú.
- Reflexió: Allò que és realment “dañino” per a l'home no és pas el dolor o el sofriment propi, sinó la seva pròpia injustícia (Influència posterior en el cristianisme)
- Mètode de raonament que utilitza Sòcrates/Plató: Adoptar provisionalment la definició que proposa el seu interlocutor per demostrar a continuació que d'aquesta definició se'n deriven conseqüències que ningú no acceptaria. En aquest punt no hem descobert encara que és la JUSTÍCIA, per bé que sí hem trobat varies coses que NO HO SÓN.
- Definició del SOFISTA Trasímac(“El dolent”): Allò just és allò que beneficia al partit més poderós.
- Resposta de Sòcrates: La funció del governant no és pas servir els seus interessos particulars sinó al poble.

Segona estació. Hem passat de la discussió “Què és la justícia”? a “Quina és la funció del governant”? (Ens hem desviat del camí)

- Intervenció sofista: Justícia és la virtut dels covards i febles, perquè tenen por de comportar-se d'una altra manera que no sigui obeint les lleis. Són per tant, ignorants.
- Resposta de Sòcrates: L'home injust no és més intel·ligent que el just. La justícia no és font de poder, sinó de caos i desunió. La injustícia no porta la felicitat.
- Reflexió: Sòcrates creu que la Justícia és bona de la mateixa manera que el Coneixement i la Salut són bons en si mateixos.
- Insatisfacció contertulians davant al resposta de Sòcrates: La Justícia ha de ser com un instrument per aconseguir-la alguna altra cosa, i no pas un objectiu en si mateix.
- Rèplica de Sòcrates: caldrà esperar

Tercera estació. Cal considerar què és la Justícia en la comunitat (Estat) i després també en l'individu.

Però, primer a borda l'origen de l'Estat: Quines han de ser les qualitats perquè un Estat sigui just.

L'Estat s'ha originat per fer les funcions “vitals” (econòmiques), artístiques i de “seguretat” (soldats), per evitar que els enemics no ens facin mal.

- Ara es produeix un desplaçament de l'interès: L'atenció se centrarà en els SOLDATS (Guardians).
 - o Han de tenir un temperament “filosòfic”
 - Educació dels guardians:
 - Educació musical
 - Preparació física.

- Ara Sòcrates parla de l'estat Ideal. I divideix els Guardians en GOVERNANTS i AUXILIARS (ajudants)
 - o Governants: Seran els millors d'entre ells, els de més edat, i hauran de superar proves que demostrin que no podran ser corromputs ni subornats.
 - o Hi haurà una tercera classe, ELS ARTESANS: Els que no participen en el govern o en la protecció de l'Estat.
- Com podem estar segurs que aquestes 3 classes no interferiran entre si, ni "xocaran"?
 - o Creació d'un mite, el Mite dels Metalls (una "mentida grandiosa")
 - o Precaucions: Els governants no podran tenir propietats, per així evitar-ne enveges personals, ni tampoc tindran vida privada.
- Reflexió: La societat Ideal que Plató presenta està estructurada de tal manera que els avantatges i desavantatges de pertànyer a una classe concreta es compensin entre si en la mesura del possible)
- En un Estat Perfecte trobarem les 4 VIRTUTS CARDINALS: Prudència, Fortalesa, Temperància i Justícia.
- Què és el que fa que l'Estat sigui PRUDENT, VALERÓS, DISCIPLINAT i JUST? I ON?
 - o PRUDENT: A la classe governant. Doncs només ells saben distingir allò que és just i el que és injust.
 - o VALERÓS: Els soldats
 - o LA DISCIPLINA: que és l'auto-control, l'autodomini. I això vol dir que la millor part controla la pitjor (la part més prudent controla a la resta)
 - o JUST: Allò que possibilita les 3 altres virtuts: Que cada ciutadà actuï segons la capacitat per la qual està millor preparat.
- Reflexió: Per a Plató l'estat Ideal no són parts aïllades, sinó una estructura integrada, com un organisme, en la que cada part està vinculada a la resta, però fa la seva pròpia funció.
- FI DEL DESPLAÇAMENT (o desviació de l'itinerari): Què entenem per un Estat Just? Doncs aquell en el que totes les seves parts funcionen com és degut. Ara, caldrà centrar-se en "Què entenem per un home just"?
 - o Els Humans també tenen 3 parts: la raó, la part emocional i el desig.
 - o L'Home Just és aquell la raó del qual controla les altres dues parts. L'Home Bo: és aquell en el que les emocions s'alien amb la raó.

Quarta estació. Ara cal demostrar que per a un home sempre és millor ser just que injust.

- Repassem:
 - o Hem de descriure en què consisteix el significat d'INJUSTÍCIA. Ho farem per contrast.
 - La JUSTÍCIA és l'harmonia interna en la ment.
 - La INJUSTÍCIA en l'home és quan les emocions dominen la raó.
 - La INJUSTÍCIA en l'Estat: quan els "auxiliars" dominen els governants.
- **Desviació 1.** Es produeix un **desplaçament molt extens** en la descripció de com seria un estat Ideal i harmoniós:
 - Situació de les dones i dels nens.
 - Abolició de la família
 - Aparellament sexual reglamentat per millorar "la raça"
 - Abolició de la propietat privada per als governants.
 - Etc.
- Conclusió: La societat ideal no serà realitat fins que els filòsofs no es converteixin en governants.
- **Desviació 2.**
 - o Què és un filòsof? Aquell que estima la veritat.
 - Què és la veritat i el coneixement?
 - Distinció entre coneixement i opinió.
 - Exposició de la "Teoria de les Formes"
 - Les Formes són invisibles i intangibles, eternes i immutables, i tan sols poden ser compreses per la ment i pel pensament pur.
- Recerca de la Justícia = Recerca d'una Forma (Llibres VI i VII).
- **Desviació 3.**
 - o Després d'explicar què vol dir què és un FILÒSOF (=coneixement de les Formes, a més de ser valent, disciplinat, prudent i bo), ara cal demostrar que el filòsof és la persona més preparada per governar un Estat.
 - o Però, (objecció): A una persona així en la societat "se la mengen viva"!!! No seria útil.
 - o Resposta: Un home no pot ser completament bo a menys que l'ambient en el qual viu també ho sigui.

- Reflexió: Hi haurà molt pocs ciutadans amb tant altes qualitats, perquè no només es requereix el coneixement de les Formes, sinó quelcom superior, per damunt de les Formes: LA BONDAT (la més important de les Formes) Llibre VI. Al·legoria o Mite de la Línia.
 - Llibre VII. Al·legoria o Mite de la Caverna: Demostrar que hi ha 4 tipus de coneixement.
 - Reflexió: Tot el coneixement està connectat. No podem conèixer o comprendre plenament les Formes a menys que posseïm el coneixement de la Bondat. La Bondat és la font de tota la veritat.
 - **Desviació 4:** Com han de completar els guardians la seva educació per així adquirir el significat de les Formes i la Bondat. Si abans ja ha esmentat els primers trams o etapes bàsiques, ara cal estudiar per formar l'intel·lecte, cal "entrenar-se" en l'ABSTRACCIÓ.
 - Començarà amb els números.(5 branques de la matemàtica).
 - Després, es prepararà a raonar amb lògica, LA DIALÈCTICA..
 - I així fins a completar les 6 etapes (18, 20, 30, 35 i 50 anys).

Quarta estació. (Continuació): Per què és millor per a un home dur una vida justa que una vida injusta?

Per tal de respondre-hi, Plató tornarà a fer un desplaçament:

- **Desviació 5:**
 - Descripció de les 4 classes de societats injustes: Timocràcia, Oligarquia, Democràcia, Tirania
 - Descripció de les 4 classes d'homes injustos: timocràtic, oligàrquic, democràtic, tirànic.
- Després, podrem respondre per què és millor ser just que no pas injust.
- **Dóna 3 arguments:**
 1. En un Estat tirànic, tots, excepte el tirànic, estan esclavitzats. En l'home tirànic, totes les seves parts són esclaves de la seva pitjor part (la luxúria)
 2. Existeixen 3 parts en la nostra ànima o personalitat, que equivalen a 3 tipus de felicitat o plaer (del coneixement, de l'èxit, del guany individual). L'home just ha provat les 3 classes de felicitat, i ja ha decidit que una d'elles és la millor.
 3. Tots els plaers del coneixement són "reals"; tots els altres són "il·lusoris"

Cinquena estació: Sòcrates /Plató ha demostrat que la vida de l'home just és millor que la de l'home injust, independentment de recompenses externes.

- **Desviació 6:**
 - Crítica a les Arts i la Literatura (Molts mites grecs presenten i justifiquen el mal i la injustícia.
 - Immortalitat de l'ànima. Mite d'ER.

Sisena estació (Final): Sembla com si Plató/Sòcrates necessiti dir que hi ha una recompensa per als justos en una altra vida

- Després de la mort la justícia serà recompensada i la injustícia castigada.

Setena estació (Reflexió):

- Cada persona és responsable de la vida que ha escollit portar.
 - Problema: Ningú no tria ser desgraciat.
- Conclusió: **La injustícia és, en darrer terme, una qüestió d'ignorància.**

Plató: "La República":

- **Llibre II** (367E-376 E): 12 pàgines: temàtica política

- **Llibre IV** (427 fins al final): 25 pàgines (ètica): les 4 virtuts de l'Estat; els 3 principis de l'ànima humana...

- **Llibre VII** (sencer): 40 pàgines: teoria del coneixement, teoria de les idees, el mite de la caverna...